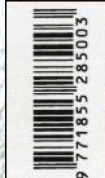

vode pocitka

letnik 30, številka 3-4/2014

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

OSEBNO	4	Si to, kar daješ
ŽIVLJENJSKO	8	Krščanstvo se živi izven cerkve
POVEZUJOČE	10	Moška in ženska plat velike noči
RESNICOLJUBNO	21	Samoanaliza
POŽRTVOVALNO	22	Ali sem slepemu oko in hromemu noga

BLAGODEJNO	24	Bog tolaži
PREBUJENO	28	Vstani, nova generacija
ISKRENO	35	O molitvi oče naš
DOKONČANO	36	Ubita smrt
USTVARJALNO	42	Gledališče in krščanstvo
MODRO	46	Citati in reki

Peter
Golob,
urednik

Si to, kar daješ.

Krščanstvo je križ. Zaradi krščanstva se človek namreč ves čas počuti dolžnega. Neprestano ga stiska pri srcu in grize in boli in peče vest. Ves čas živi pod pritiskom. Zato je krščanstvo težko, »žmetno«. Bolje ga je pustiti pri miru. Če pa že nekdo želi imeti kaj opravka s krščanstvom, naj se raje dobro naje in doma zmoli kakšen očenaš, pa ga bo minilo. Ker če ni iz pravega testa, ga bo krščanstvo pokopalo. Krščanstvo je namreč trpljenje. Bridko zdihovanje od jutra do večera.

Stalen občutek nemoči. Krščanstvo človeka spravi do obupa. Krščanstvo povzroča stres, ki mu ni konca ne kraja. Krščanstvo je ena sama agonija. Krščanstvo je velika noč vsak dan.

Zakaj?

Zaradi ljubezni do bližnjega. Krščanstvo namreč iz človeka naredi človeka, ki ljubi bližnjega. Ljubezen do bližnjega pa je najmočnejša sila v tem vesolju. Predstavljajte si dva magneta istega pola, kako težko jih je spraviti skupaj. In ko se že držita eden drugega, takoj ko jih spustimo, odskočita narazen. Ljubezen do bližnjega vleče ljudi skupaj, vendar čeprav je vsakdo zase svoj svet, se ne more mirno vrteti, ker ga ljubezen do bližnjega neprestano grize in nervira in sili k bližnjemu. Človek bi se rad otresel tega morečega občutka, da mora z drugimi deliti samega sebe, pa mu na žalost ne uspe. Ker ljubezen do bližnjega je najmočnejša sila, ki nas stalno obremenjuje in vznemirja, vse dokler ji ne podležemo. Nasprotujemo ji in jo hočemo

obvladati, pa nam ne uspe. Ne pusti nas pri miru, dokler smo živi. Na vse načine se je poskušamo otresti, pa vedno najde novo pot do naše najšibkejše točke. Enostavno nas boj proti njej samo izčrpava. Ker je ne moremo premagati, se v nas kopiči depresija in agresija. Nihamo med žalostjo zaradi nemoči in uničujočo jezo. Poskušamo vse, da bi se je znebili. Samega sebe poskušamo uničiti, da le ne bi čutili, kako v nas vre ljubezen do bližnjega. Občutek nemoči ob tem vulkanu nas spravlja ob pamet. Poskušamo ga ugasniti, pa ostanemo brez uspeha. Ljubezni do bližnjega poskušamo ubežati, pa se pri begu spotikamo. Paranoični smo, kot da nas muči preganjavica. V resnici pa gre samo za ljubezen do bližnjega. Groza nas oblije, ko pomislimo nanjo. Strah pred njo nas prižene do skrajnosti, do norosti, do blaznosti, do bolezni, do hudobije, do agresije, do izživljanja in do sovraštva. Da bi se ji postavili po robu, smo se oborožili s sovraštvom do bližnjega. Izumili smo celo atomsko bombo sovraštva, da bi

z njo enkrat za vselej premagali ljubezen do bližnjega. Ta bomba je svetohlinstvo. Svetohlinec je človek, ki izgleda, kot da bližnjega ljubi, ki govori, kot da ga drugi sovražijo, in ki se dela, kot da je žrtev laži, ki so v bistvu njegove.

Ljudje smo res pretkani. Vendar ljubezen do bližnjega se ne vda. Gloda in dolbe naprej. In vprašanje časa je, kdaj bo človek popustil. Boj proti njej je vnaprej izgubljena tekma, roko borba z močnejšim nasprotnikom. Kajti ljubezen do bližnjega nima roka trajanja, človek ga pa ima...

Ponuja pa ljubezen do bližnjega en izhod iz te norišnice. To je, da človek začne ljubiti bližnjega. Potem bo začel plavati s tokom, pihati z vetrom, teči proti cilju, kajti ljubezen do bližnjega ga bo poganjala in nesla in vlekla s sabo in naprej. Ljubezen do bližnjega je najmočnejša sila, ki deluje na nas. Krščanstvo ji daje najvišjo veljavo in jo postavlja za pečat vsega, človek pa je svojeglav. Krščanstvo pravi: ljubi in

boš živel. Človek pa: moje življenje je moja stvar. A človek nima miru, dokler ne najde rešitve svojega življenja. In ta rešitev je: ljubiti bližnjega.

Ko enkrat dojamem, da je vsa poanta krščanstva ljubiti bližnjega, življenje kljub temu ne postane lažje. Takrat se bitka šele začne. Ker ljubiti bližnjega je težko. Ker ljubiti bližnjega ne pome-

ni lepo govoriti, veliko vedeti, predstavljati gore, razdajati imetje, nahraniti lačne, ne trpinčiti sebe in drugih. Ljubiti bližnjega pomeni z bližnjim biti potrpežljiv, biti do njega dobrotljiv, mu ne biti nevoščljiv, se ne ponašati in napihovati pred njim, ne biti brezobziren do bližnjega, se ne pustiti razdražiti in ne misliti slabo glede bližnjega in nasploh. Ljubiti bližnjega pomeni

biti resnicoljuben in odkritosrčen, prenašati krivice in vse hudo prestajati. Ljubiti bližnjega, ko te bližnji prizadevne, pomeni – bližnjemu odpustiti. Ljubiti pa je težje, kot gore prestavljati. Zato je krščanstvo neznosen križ.

Obstaja pa upanje. To je Bog, ki trpi. Kajti Bog, ki trpi, trpi zaradi ljubezni do bližnjega. Edini tak trpeči in ljubeči

Bog v zgodovini človeštva je bil Jezus Kristus. Jezus je ljubil bližnjega, zato je bil križan. In ker je ljubil, ga je Bog obudil, da živi, saj ljubezen ne more umreti. Zato je vera v Jezusa naša pomoč, ko se trudimo ljubiti svojega bližnjega. In temu neznosnemu trudu se reče krščanstvo. Vera v Jezusa pa naredi krščanstvo znosno. Saj je precej lažje, če se križ nosi v dvoje.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske Cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Krščanstvo se živi izven cerkve

V Bogu se mi zdita dve stvari čudoviti: njegova ljubezen in njegova ponižnost. Bog je res ponižen. Prihaja iz neba in uporablja tako slabotno in nepopolno orodje kakor smo mi. Vsemogočni se toliko poniža, da hoče delovati skozi nas. Nas majhne uporablja za svoja velika dela. Zato po srcu pripadajmo Kristusu, po služenju pa celemu svetu.

Ljudje, ki jim služimo, so Božji dar. So

naš bližnji. V njih prepoznamo Kristusa in po njih služimo Kristusu.

Spomnim se, kako je nekdo pripovedoval o ljudeh v domu za ostarele v Indiji. Vsi so bili v enem velikem prostoru. Na njihovih obrazih ni bilo smehljaja. Vsi so gledali k vratom. Nepomično in brez premora. Zakaj so iz dneva v dan strmeli v vrata in to vsak dan enako? Čakali so, da bi se vrata odprla in bi jih prišel kdo obiskat. A ni bilo nikogar.

Ni nujno, da gremo v revna področja sveta. V vsaki družini in v vsaki sose-

ski kdo trpi. Povsod so osamljeni, razočarani in obupani ljudje, ki gledajo k vratom. Jezus pravi: »Jaz sem vrata. Kdor stopi skozi me, bo rešen.«

Kaj, ko bi Jezusa ponesli k vsem zaprtim vratom tega sveta in tako služili drugim? **S tem bi nas drugi naučili ljubiti Boga.**

dr. Daniel Brkič

Moška in ženska plat velike noči

»Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih. Prikazal se je Kefu, nato dvanajsterim. Potem se je prikazal več kot petsto bratom hkrati. Od teh je še zdaj večina živih, nekateri pa so zaspali (kar pomeni: umrli). Nato se je prikazal Jakobu, potem vsem apostolom. Nazadnje za vsemi pa se je kot negodniku (nedoraslemu, nedonošenčku) prikazal tudi meni (Pavlu).« (1 Kor 15,4-8)

Tudi samim apostolom je bilo težko sprejeti neverjetno dejstvo Jezusovega vstajenja od mrtvih. Zato evangelisti naglašajo, da so očividci z njim jedli in pili, kar pomeni, da ni šlo za utvaro ali pa duha, ampak za fizično telo. A vseeno sami sebi niso verjeli. Hoteli so eksperiment. Najraje bi seci-

rali Boga. Tomaž se je želel Jezusa dotakniti. Učenci pa so z njim jedli in pili. Okušali so ribe. Drugi so spet vstopili v grob, da so se prepričali, da je res prazen. Kajti prva reakcija na vse to je bila nevera in strah. Tudi dva emavška učenca, ki sta zapustila kraj žalosti, je prepričal šele dokaz. Za vse njih je bil to šok, osupel pretres, nekaj nepredvidljivega, nepričakovanega, nesluteneega. Čim prej so se hoteli vrniti prejšnjim opravilom, da bi pozabili na noro avanturo z Jezusom. Nihče ni pričakoval vstajenja, čeprav jih je Jezus na to stalno opozarjal.

Učenci so bili zbegani, tesnobni, žalostni in obupani zaradi dogodkov velikega petka. Postavljali so jim vprašanja: »Kje je zdaj vaš Bog?« Posmehovali so se jim. Njihova vera je bila na izpitu. Pravzaprav so vero izgubili. Ne pozabimo, da vere ni težko izgubiti, težko pa jo je dobiti nazaj. Sploh si niso predstavljali takšnega konca. Od rojstva so poslušali, kako Bog dela velike reči. Živel so v takšnem ver-skem ozračju. Obstali so v šoku, ker

so do zadnjega upali v prihod Mesije. »Upanje ni prepričanje, da se bo nekaj dobro končalo, ampak gotovost, da nekaj ima smisel, ne glede na to, kako se bo končalo.« (Vaclav Havel) Toda ostali so celo brez smisla. Kajti na veliki petek je bil Kristus siromak, ki je prosil kapljico vode, a je ni dobil. Na veliko noč pa je postal izvir žive vode, ki ne bo nikoli presušil. Zato se je morala v njih zgoditi preobrazba. Na veliki petek je bil Jezusu strt kot pohojen črv, osramočen, ponižan in nemočen. Njegovo telo je bilo v modricah. Na veliko noč pa je stal kot Gospod nad Gospodi, Kralj veselja, pred katerim se mora pripogniti vsako koleno na zemlji in v nebesih.

Na veliko noč, prvi dan v tednu, v nedeljo, se je rodilo krščanstvo. Oni pa so še vedno živeli v senci velikega petka in judovske sobote. Če Kristus ne bi vstal, se peščica žensk in apostolov ne bi nikoli upala reči: »Mi pripadamo tistemu, ki je sramotno umrl na križu in vanj verujemo.« Ti strahopetni zajci se ne bi nikoli upali oznanjati

Jezusa, in to križanega. Njihovo pridi-ganje ne bi že prve dni obrodilo sad, na tisoče spreobrnjenecv. Če Kristus ne bi vstal od mrtvih, strahopetni učenci ne bi bili pripravljene za Kristusa umreti mučeniške smrti. Če Kristus ne bi vstal, ne bi nič imelo smisla. Naša vera bi bila prazna. Človek ne bi imel nikakršnega upanja. Tako pa smo zaradi vere v Vstalega poslani v ta svet, spreminjat svet z ljubeznijo.

Kristjani moramo biti srce sveta, sicer bo svet umrl. Svet lahko preživi le zaradi ljubezni. Prepozno je, da bi svet reševali z govornic palače OZN, iz Bele hiše, Kremlja, evropskega parlamenta ... Čas je, da ga spet rešujemo s cerkvenih prižnic, ne pa da se s prižnic lansirajo politični govori, ki ljudi razdvajajo. Svet bo rešila samo Kristusova ljubezen in radost, zato mora biti vsak kristjan ambasador te ljubezni in radosti. Ljudje morajo v nas videti Vstalega. To so videli kasneje tudi v učencih. Avguštin je zapisal, da so pogani, ko so na ulicah srečevali kristjane, rekli, da srečujejo Vstalega Kristusa. Če naša merila vrednot niso

višja od meril tega sveta, kako bomo vplivali na ta svet in ga evangelizirali? Velika noč ni običaj, niti tradicija, ampak ima vsak dan na tisoče velikih noči. In vsak dan je velika noč. Zakaj? Zato, ker je velika noč dogodek Božje ljubezni.

Kristus je s prihodom pashe vedel, da je prišla njegova ura, ura darovanjske ljubezni, in ker nas je vzljubil, nam je izkazal ljubezen do konca. (Jn 13,1) Zato je iz ljubezni stopil v izbo zadnje večerje in učencem umil noge ter z njimi podelil kruh in vino, sveto znamenje ljubezni, ki človeka posvečuje in mu podeljuje milost. Zato je iz ljubezni stopil v agonijo in borbo getsemanskega vrta. Zato je prav tako iz ljubezni stopil na križ darovanja in na njem umrl. Daroval se je iz ljubezni. Na križu ga niso držali žebliji, ampak ljubezen. Kdor noče slediti temu vzorcu, ne more biti njegov učenec in ne more dočakati velikonočnega jutra vstajenja. Kajti prava ljubezen te vedno pripelje na križ, potem pa v vstajenje.

Eden največjih krščanskih piscev, Clive Staples Lewis, je zapisal, da lahko svojo ljubezen zaščitimo in jo ljubosumno varujemo samo zase, jo čuvamo kot nedostopno in nedotaknjeno, jo zapakiramo v škatlo ter shranimo na varno. Še bolje rečeno, lahko jo položimo v krsto svojega egoizma in jo hermetično zapremo. Toda kaj se bo z našo ljubeznijo zgodilo? Drži, ne bo ranjena in prizadeta, toda postala bo hladna, trdosrčna, neuporabna, osamljena in končno mrtva. Največja tragedija je, da takšna ljubezen ne sodi v nebesa, ker je narava nebes drugačna. Edino mesto, kjer bo takšna ljubezen dokončno zaščitena od vseh lastnosti ljubezni je samo eno – pekel.

Ošabnost ne sodi v nebesa. Sveto pismo nas uči, kako nujno smo potrebni Božje milosti, zato moramo ostati ponižni. Sveto pismo ne zahteva, da moramo živeti po Pismu, ker dobri Bog ve, da tega nihče ne (z)more, ampak iz milosti. Noben človek ne ve, kaj je življenje po Pismu. Kakšna ošabnost! Kajti ni greha, ki ni posejan tudi

v moji in tvoji duši. Zato hitro najdimo v sebi nekaj grešnega, da nas bo imel lahko Bog rad. Ne pozabimo, da Jezus sedi v družbi grešnikov za skupno mizo in z njimi obeduje, kar je znak, da je prišlo Božje kraljestvo. Na koncu pa spet sedi v družbi učencev za skupno mizo zadnje večerje in z njimi lomi kruh in pije iz keliha, tokrat drugačnih grešnikov, kar pa je znak nove in večne zaveze milosti.

Kot moški imam velikonočno sporočilo za nas moške, za odrasle možakarje. Kajti na veliko noč si moški zaslužimo ukor in grajo. Bili smo obsojanja vredni soudeleženci sodnega procesa zoper Jezusa. V treh spečih učencih v vrtu Getsemani so zaspale tudi goreče molitve moških. V Judežu smo ga izdali in celo prodali, v Pilatu smo ga obsodili, v vojakih smo ga slekli, sramotili, mučili in križali. V Petru smo ga zatajili: »Ne poznam tega človeka!« V velikima duhovnikoma, Ani in Kajfi, smo ga sramotili in pokazali, kako slabo razumemo Pisma. Judovski veliki duhovnik Kajfa, spet predstavnik mož-

kega sveta, je bil verski vodja in tolmač vere. Toliko je bil svet, da je lahko edino on enkrat letno vstopil v najsvetejši del templja, a je kljub temu prav on obsodil Kristusa na smrt. Brez njegga rimski prokurator Pilat tega ne bi storil. Takšna svetohlinska vera je dokaz, kot je rekel John Bunyan, da se lahko tudi skozi nebeška vrata pride v pekel. V dveh emavških učencih smo ga zapustili in se mu odrekli ter se vrnili starim opravilom. V Tomažu smo podvomili, zato tudi nam Jezus ponovi iste besede: »Samo zato, ker si me videl, veruješ, vendar blagor tistim, ki ne vidijo, pa verujejo!« V ostalih učencih pa smo se na vse strani razbežali. To je naša bedna in sramotna možka vloga v urah Jezusovega trpljenja. Le v Jožefu iz Arimateje, ki je snel Jezusa s križa in ga položil v grob, je v nas vsaj kanček dobrega, kar opravičuje našo grobost, razjarjenost, brezsrčnost, nezainteresiranost, psovke, zatajitve in žaljenje. Kje so bili moški tiste velikonočne dni? Bili so v izbi, za zapahnjenimi vrati, iz strahu pred Judi, kjer so obnavljali in premle-

vali dogodke preteklih strašnih dni. Nobenega smisla niso več videli.

brezobziren, samovoljen, oblastniški, gospodovalen, vojaški, zapovedova-

Iz evangelijev je razvidno, da so Jezusovo trpljenje in smrt načrtovali in uredili moški, brez žensk, razmišlja teolog Ervin Mozetič. Ženska, Pilatova žena, je svarila, naj tega ne izvedejo. Moški svet je uničujoč, nečuten,

len ... Moški so se spravili nad Boga, če že tako radi očitamo prvi greh ženski. Imamo celo alejo divjih moških, ki sodijo milemu Božjemu Jagnjetu. Ni junaštvo spraviti se na nemočnega. Tu so Herod, pa kar dva velika duhov-

nika, Ana in Kajfa, rimski prokurator Pilat, vojaki, pa služabniki velikega duhovnika ... Jezusova smrt je v celoti povezana z moškim svetom, medtem ko pa je Jezusovo vstajenje povezano z nežnim ženskim svetom. One edine so mu ostale zveste tudi v času smrti, ko so stale pri križu. Vstajenje od mrtvih so v celoti slišale in oznanile izključno ženske. Postale so nosilke vesele novice o zmagi. Njim je bilo rečeno: »Povejte moškim, še posebej Petru, da živim. Ve, šibke, ponižane in strahopetne ženske, povejte junaškim in močnim možakarjem, naj se ne bojijo, naj ne obupajo.« Postale so posredovalke ljubezni, življenja. One so morale moški svet navdušiti za nenadomestljivo ljubezen. Kajti slej ko prej bo Vstali Gospod našel možatega Petra in ga vprašal: »Peter, ali me ljubiš?« A je to sploh spodobno vprašanje od možakarja za možakarja? Toda Peter mora vedeti, da je prava ljubezen drugačna, da terja žrtev, kajti kdor ljubi, bo slej ko prej križan. In Peter je bil res križan, celo z glavo navzdol, kot pravi izročilo.

Gospod, nas možakarje je iz srca sram. Ženske so nas prehitale. Navsezgodaj so bile že tam, ob grobu. Jokale so, nas pa je sram jokati. Ko bi se le zjokali sami nad sabo. One so tekle in prve povedale veselo novico moškim. Bile so apostoli apostolom. Nas pravoverne in svete moške je prehitel celo pogan, brezbožni rimski stotnik z izjavo: »Ta človek je zares Božji Sin!« Medtem pa smo si mi greli roke ob ognju, se sprenevedali, preračunavali in barantali, namesto da bi sklenili svoje roke v molitvi. Mi, odrasli moški, možakarji, se moramo opravičiti za to, kar delamo. Tako strahopetni, leni in počasni smo, ko gre za Božje kraljestvo, za Božje interese, a tako glasni, hitri in zavzeti smo, ko gre za kraljestvo tega sveta, za naše moške interese. Kako slaba garnitura moških znamo biti ob Jezusu.

V evangeljskem velikonočnem zapisu so ženske viden opomnik moškim. V Pilatovi ženi skušajo moške nagovoriti, da Jezus ni kriv. V jeruzalemskih hčerah jočejo, ko vidijo Jezusov izna-

kažen obraz. V pobožnih ženah ga spremljajo na Golgoti in stojijo ob križu. In ne le to. Zadnje zapustijo kraj trpljenja in prve pridejo h grobu, že navsezgodaj, ko moški še spijo. V Mariji Magdaleni, ki stoji pred odprtim grobom, je vidna ljubezen in globoko iskanje. Mi, moški pa smo polni prepirljivosti, zavajanja, nečednosti, kletve, zavisti, maščevanja, preračunljivosti, grobosti, zatajitve, izdajstva, malodušnosti, naveličanosti, rutine, lenobe in nevere ... Tako krivični smo. Moški smo bili glavni akterji in kreatorji dnevne politike v Jeruzalemu in Rimu. Od naših stališč je bilo odvisno javno mnenje in svetovni red. Mi se imamo vedno za pomembne, pametne, nena-domestljive in nezmotljive. Medtem ko je na drugi strani, v majhnem kraju, v Betaniji, v provinci, neka ženska v Simonovi hiši zlivala dišeče olje na Jezusovo glavo, pa je elitna moška družba v metropoli snovala načrt za Jezusovo usmrnitev. Nam moškim naj Bog odpusti, ker ne jočemo nad sabo, ampak z izdajstvom – s hinavskim poljubom – prodajamo Boga za mize-

ren drobiž. Kako lažnive priče smo! V nas se še vedno skriva Juda, nestanovitni Peter, dvomljivi Tomaž in razočarana emavška učenca, ki kot slabiča bežita pred Bogom in pred sabo. Kako ponosni smo. Ne čutimo nobene potrebe po kesanju. Imamo se za svete. Zato nas znova in znova osramoti najhujši grešnik, desni razbojnik. Namesto da bi ga kot moški posneli v kesanju, se bahamo, postavljamo in šopirimo, kako dobri smo. Radi bi sedeli s Kristusom na njegovi desni strani v slavi, ne bi pa bili na strani skesanega desnega razbojnika. Dokler je na cvetno nedeljo Jezus kot pričakovani Mesija jezdil v mesto, smo bili moški v prvi vrsti, glasni in vidni. Takrat je bilo celo v močnih moških rokah nežno cvetje izraz naše pripadnosti. Takrat zmoremo tuliti v en glas. Takrat aplavdiramo. Ko pa Jezus nosi križ, pa za nas ni več v modi, ker postane nepopularen. Takrat ga imamo za slabiča, poraženca. Kdaj se bomo možakarji iskreno ponižali pred Bogom, da krščanstvo ne bo (p)ostalo zgolj ženska religija?

Kdaj se bomo skesali? Kdaj bomo podložili svoja močna ramena pod Gospodov križ kot je to storil vsaj eden moški, Simon iz Cirene? Kdaj bomo možakarji drugim pomagali nositi križ? Kdaj bomo ostali pri križu kot je to storil vsaj eden moški predstavnik, ljubeči Janez?

Vsako veliko noč smo moški zatečeni. Evangelij nas spravi v zadrego. Pred zid. V kot. Obliva nas rdečica. Sram nas je pred samim sabo. Kakšne zgube smo. Sram nas je pred ženskami. Kje je naše moško junaštvo? Že na prvo veliko noč smo možakarji odgovadali na celi črti. Moški radi rožljamo z orožjem moči, kontrole, časti, oblasti. Radi hlepimo po imetju, dokazovanju, kujemo zarote in teptamo pravico ter duhovne in moralne vrednote. Ko pa gre zares, pa odpovemo, ker ne verjamemo v moč ljubezni. Samo velike besede so nas, Gospod pa čaka na našo moško odločnost. Čaka, da se tudi moški posvetimo njemu. Da prevzamemo odgovornost in smo zanesljivi. Kajti moška beseda in moš-

ki zgled ima še vedno večji vpliv in moč kot ženski. Povsod. Doma, v cerkvi, družbi in v svetu.

Kaj nam sporoča ljubezen s križa? Sporoča nam, da človek hoče slavo, Bog pa sramoto. Človek hoče čast, Bog pa oskrumbo. Človek hoče dokazati svojo moč v življenju, Bog pa pokaže svojo moč v smrti. Človek ima za cilj interes, Bog pa resnico. Velika noč je eksplozija Duha. Je eksplozija Življenja. Je eksplozija resnice. Svet od trenutka prve velike noči ni več isti, kajti stari svet smrti je preobražen v novi svet življenja. Tako angel ženam ne sporoča dejstva, da je Jezus vstal od mrtvih, ampak namenoma usmeri pozornost na Križanega, ko jim pravi: »Jezusa iščete ... križanega?« Kajti pomembno je potrditi, da je Križani in Vstali ena in ista oseba. Ni vstal kdor koli, ampak Križani. Tisti, ki je bil križan. Prav tisti, ki je umrl, živi. Zato naj se odvali kamen z naših srce, ne pa le z groba. Kajti odvaljeni kamen ni zato, da bi Kristus lahko izstopil, ampak zato, da bi mi lahko vstopili in

se prepričali, da je smrt mrtva, ni pa mrtev naš Gospod.

Še nekaj je pomembno. Velike noči ne doživljajo vsi isti čas in na isti način. Velika noč je dogodek, ki traja. Ne doživljajo je vsi hkrati, sočasno. Na to moramo paziti, sicer bomo prevarani, nestrpni in vsiljivi do drugih. Ko je luč vstajenja obsijala Marijo Magdaleno, je bil Peter še vedno v temi. Ko je Petra in Janeza obsijala luč vstajenja, sta bila dva učenca še daleč od Emavs. Ko so bili eni učenci že obsijani z lučjo, je bil Tomaž še vedno za zapahi, v senci velikega petka. In ko je bil Tomaž prepričan v vstajenje, je bil Jakob še vedno v temi nespoznanja. In ko je petsto bratov videlo luč vstajenja, je bil Pavel še vedno daleč od tistega blagoslovljenega in odločilnega ovinka pred Damaskom, kjer se mu je prikazal Vstali Gospod. Za ene je bila že velika noč, drugi pa so bili še zelo daleč od nje. Še vedno so verjeli, da je Jezus mrtev. Bili so še v temi. Zato ne smemo nikomur vere vsiljevati,

ampak jo samo oznanjati. Ne smemo drugih prepričevati, ampak samo pričevati. Kajti sama narava velike noči je takšna. Za mnoge je velika noč še vedno norost, za ene pa novost. Ne doživijo je vsi isti čas in na isti način. Pomembno pa je, da ljudje vidijo v nas Vstalega Gospoda. Cerkevni oče Avguštín je zapisal: »Ko so pogani na ulicah srečevali kristjane, so rekli, da srečujejo Vstalega Kristusa!« Velika noč je sama po sebi čudež. Ta čudež ima ime – Jezus. Zato ne letajmo za čudeži, ampak vztrajno sledimo Jezusu. Resnični zgodovinski zapis govori o francoskem kralju Ludviku, ki je slišal, da se je v neki pariški cerkvi prikazoval Jezus. Ljudje so se gnetli in zgrinjali v množicah, da bi videli čudež. Tudi kralja so povabili. On pa je odgovoril: »Naj gredo tisti, ki ne verjamejo. Jaz bi, če bi tudi videl živega Kristusa, takoj spustil svojo glavo in zatisnil svoje oči.« Njegovi svetovalci so ga vprašali, zakaj bi tako ravnal. On pa jim je odvrnil: »Zato, da mi ne propade nagrada za mojo vero!«

Spoštovani bralci, nek modrec je zapisal, da se plača živeti samo za tisto, za kar se plača tudi umreti. Umreti pa se plača samo za tisto, kar je nesmrtno in večno. Kajti življenje najbolj uporabimo, če ga porabimo za nekaj, kar traja dlje kot življenje samo. Zato naj velike noči ne le praznujmo,

ampak jo predvsem živimo in prava velika noč bo spet med nami. Kajti »vsak je lahko sentimentalni ali pa skeptičen glede Jezusovega rojstva in vsak nespametnež se lahko na božič smatra za kristjana. Toda če na veliko noč ne verjamem v Kristusovo vstajenje, nisem vernik.« (John Irving)

Avtor anonimen

Samoanaliza

Biti kristjan pomeni razdajati se, kajti tudi Bog se razdaja za nas. Tako je vzljubil naš majhen svet, da je dal za nas največji dar, svojega Sina.

V celoti se nam je dal, pa še to ni bilo dovolj. Želi nam dati še več – daje nam možnost, da bi se mi dali njemu. Njemu pa se lahko damo tako, da služimo drugim in jih ljubimo.

Toda kako bom služil drugim, če sem sam bolan? Ko sem to ugotovil, sem šel v kliniko Gospoda Jezusa. Naredil mi je sistematski pregled. Ko mi je Gospod izmeril tlak, sem na manometru videl, da je moja raven nežnosti in sočutja zelo nizka. Ko mi je izmeril temperaturo, je toplomer pokazal, da mi primanjkuje sočutja in da je moja duša podhlajena.

Naredil mi je tudi elektrokardiogram in ultra zvok srca in postavil diagnozo, da nujno potrebujem »by pass«, ker so moje arterije zamašene s sebičnostjo, sovraštvom, z jezo in zagrenjenostjo ter se po njih ne more pretakati ljubezen. Primanjkuje mi tudi vitaminov zadovoljstva, upanja, sreče in veselja, elektroliti stabilnosti in razsodnosti pa so že na meji.

Po vsem tem sem rekel: »Gospod Bog, tebe hočem imeti za zdravnika duše. Dotakni se me s svojo močjo in ozdravel bom.«

Ko je name padla kapljica njegovega zdravila, čudežne krvi z Golgote, sem vstal iz postelje in šel služiti drugim. **Medtem ko sem služil drugim, pa sem tudi sam ozdravel.**

Lea Brkič
 evangelijska
 pastoralna delavka,
 animatorka in
 moderatorka na
 področju družbenih
 dejavnosti
 Evangelijske Cerkve
 v Novem mestu

Ali sem slepemu oko in hromemu noga?

Job iz Svetega pisma stare zaveze je rekel: »Slepcu sem bil oko in noga hromcu.« (Job 29,15)

Jobovo življenje se je prepletalo med veliko blaginjo, skrajnim ubožtvom in zelo blagoslovljenim zadnjim delom življenja. Čeprav se je njegovo fizično življenje spreminjalo, je njegovo duhovno življenje ostajalo stabilno. Sveto

pismo pravi, da je bil pošten in se je varoval hudega. Tudi v času najhujših nadlog se ni odpovedal Boga, kar potrjujejo njegove izjave: »Gospod je dal, Gospod je vzel, Gospodovo ime bodi hvaljeno. Dobro smo sprejeli od Boga, a ne sprejmemo naj tudi hudega? Jaz vem, da moj Odrešenik živi.«

Ko se je Job zagovarjal v pogovoru s svojimi prijatelji, ki naj bi ga tolažili, se nam zazdi, da je govoril bogokletne besede. Bogu je prigovarjal, zakaj ni umrl že v materinem telesu. Spominjal se je lepih časov in se spraševal, zakaj je Bog dovolil, da so ti lepi časi

minili in je prišel v čas velikega trpljenja. Morda se nam zazdi, da se je Job celo hvalil s svojimi dobrimi deli, ko je rekel: »Slepca sem bil oko in noga hromcu.« Očitno pa je bilo vse, kar je Job govoril o sebi, resnica. Bog ga ni popravljajl v njegovem govoru, niti mu ni očital, da je pretiraval.

V tistem času so bili slepi in hromi ljudje izločeni iz družbe. Če je bil nekdo slep ali hrom, je bil to znak prekletstva in greha v življenju te osebe. Zato je toliko bolj zanimivo, da se je Job kot zdrav človek na nek način poistovetil z bolniki. Njega ni zanimalo, kakšen odnos je imela družba do teh ljudi. On je želel biti tem ljudem sočlovek. Ne glede na njihovo bolezen jih je smatral za sebi enakopravne. Ni ga zanimalo, kaj bodo drugi ljudje govorili o njem, ker se je družil s takšnimi ljudmi. On je imel pred očmi samo človeka v potrebi, slepca in hromega.

Kaj pomeni biti slepcu oko in hromemu noga? Slep človek ne vidi ničesar. Lahko se zgodi, da je pred njim

nevarnost, ki ji ne more ubežati. Lahko pade v jamo, lahko prečka nevarno cesto, lahko se zaleti v oviro ... Tudi v duhovnem smislu grozijo slepemu človeku mnoge nevarnosti. Le-teh se ne more izogniti, če mu nekdo ne pomaga. Job je pomagal ljudem, ki so bili fizično ali duhovno slepi. Z njegovo pomočjo so se lahko prebijali skozi življenje in se izognili nevarnostim, ki so jim grozile. Hrom človek je popolnoma nepremakljiv brez pomoči sočloveka. Danes sicer poznamo mnogo ortopedskih pripomočkov za hrome ljudi. Kljub temu pa ti ljudje še vedno potrebujejo sočloveka. Hrom človek je vezan na majhen prostor okrog sebe. Ne more čutiti mehke trave in listja v gozdu, ne more plavati in čutiti vodnega toka. Odvisen je od nekoga, ki ga vsaj malo premakne iz njegovega ozkega prostora. Duhovno hromi ljudje ne morejo rasti in se razvijati v duhovnem življenju. Njihove duhovne noge in roke so brez mišic. Njihovo življenje je podobno trhli bilki, ki jo veter maje sem ter tja. Njihovo življenje nima nobenega pravega smi-

sla, veselja in lepote. Takšno življenje je le životarjenje. Job je pomagal ljudem, ki so bili fizično ali duhovno hromi, da so lahko vsaj nekoliko začutili pravi utrip življenja.

Prav gotovo smo obkroženi z ljudmi, ki so duhovno slepi ali hromi. Ti ljudje ne vidijo, kakšna nevarnost jim grozi zaradi greha ali pa pobožnjaštva, v katerem se nahajajo. Morda je v naši bližini nekdo, ki je v duhovnem življenju popolnoma paraliziran in se ne more več premikati naprej. Obsedel ja na vozičku verske tradicije in sigurnosti, da je rojen v krščanski družini, ali da je krščen, in se niti za korak ne premika naprej. Lahko pa se nekdo zaveda, da je duhovno slep ali hrom, vendar obupan ne vidi več poti iz takšnega stanja. Ali želimo biti takšnim ljudem oko in noga?

Če to želimo biti, je zelo pomembno, da smo sočloveku oko ali noga v pravem času in na pravi način. Ko vidimo nekoga, ki bi mu morali biti oko ali noga, imamo lahko več izgovorov.

Nismo prepričani, ali bo človek v potrebi sprejel našo pomoč. Pomislimo tudi na to, da imamo še čas nekemu pomagati. Lahko pa svojo odgovornost preložimo na nekoga drugega, za katerega mislimo, da bo »boljše oko« in »boljša noga« kot bi to lahko

bili mi. Ne nasedajmo svojim lastnim izgovorom. Raje postanimo oko nekemu takoj, ko opazimo, da je nekdo slep ali hrom, kajti lahko je tik pred tem, da bi padel v prepad. Nežno primimo slepega za roko, da se nas ne ustraši. Nežno prestavimo hrome

na zeleno planjavo, kjer bo zadihal svež zrak in videl veličino Božjega stvarstva.

Okrog nas so ljudje, slepi in hromi. Ali jih bomo obšli ali se bomo zaustavili ob njih in jim postali oko ali noga?

Marinka Retelj

Bog tolaži

V Svetem pismu v knjigi Izaiji 51,1-3 sem prebrala:

»Poslušajte me vi,

ki si prizadevate za pravičnost,

vi, ki iščete GOSPODA!

*Glejte na skalo, iz katere ste izklesani,
na odprtino jame, iz katere ste
izkopani.*

*Glejte na Abrahama, svojega očeta,
in na Saro, ki vas je rodila.*

*Kajti bil je sam, ko sem ga poklical,
pa sem ga blagoslovil in namnožil.*

*Da, GOSPOD bo potolažil hčer sionsko,
potolažil bo vse njene razvaline.*

Iz puščave bo naredil raj,

iz pustinje GOSPODOV vrt.

*V njej bodo doma radost in veselje,
hvalnica in glas pesmi.«*

Kam nas usmerja Božja Beseda? Sveto pismo pravi: »Glejte na skalo, iz katere ste izklesani,« in ne pravi:

»Glejte na svoje občutke, na svojo nemoč ali na hudobca, ki se na vso moč trudi, da bi vas zaustavil.« Beseda nas usmerja na skalo. Ta skala je Jezus Kristus, ki nas je izkopal iz jame. Ne pravi, da nas je samo dvignil, ampak da smo bili v sponah greha že pokopani, zato nas je moral izkopati.

Naprej odlomek pravi, naj gledamo na Abrahama, ki je bil sam, ko ga je Bog poklical. Abraham je moral sam sprejeti odločitev ali bo sledil božjemu pozivu. Tudi mi smo sami v neverujočih domovih, sami med neverujočimi sodelavci in celo kot Cerkev smo osamljeni – kot osamelec sredi puščave.

Pa vendar, ali smo res sami? Ne, nismo sami – Bog je z nami! Bog, ki pozna vso našo majhnost in nemoč. Ko sem razmišljala o tem, kako naj se ponižam pred Bogom in kaj to pravzaprav pomeni in kaj naj glede tega naredim, me je Bog vodil do situacije, ko sem mu lahko le priznala svojo šibkost, nemoč, popolno odvisnost od

njega, in mu izrazila pripravljenost, da me uporabi v svojem delu. S tem sem dobila tudi odgovor na vprašanje, kako se ponižati. Gospod Bog pričakuje in želi le našo pripravljenost. Sami ne moremo ničesar storiti, smo le orodje v njegovih rokah, popolnoma odvisni od njega, od njegove milosti in delovanja Svetega Duha. Hvala Bogu za obljubo, da bo on z nami vse dni do konca sveta.

Abrahamove težave se s prihodom v obljubljeni deželo še niso končale, pravzaprav so se takrat šele dobro začele. Ne le, da je bil sam, poleg vsega njegova žena Sara ni mogla imeti otrok. Tudi mi smo duhovno nerodovitni, kar v nas povečuje občutek krivde, da nismo opravili svojega dela. Vendar Abraham in Sara nista ostala neplodna. Bog ju je blagoslovil in iz njiju je izšlo potomcev za cel narod. Torej nam Gospod Bog daje upanje, naj gledamo na Abrahama, očaka vere, ki je dočakal izpolnitev Božje obljube.

Tudi nam je Vsemogočni Bog dal obljubo, da se bo dal preprositi in nas bo namnožil kakor čredo ljudi, kakor črede daritvenih ovc (Ezekiel 36,37-38), zato moramo vztrajati v veri in zaupanju. Bog je dober in njegova beseda je res čudovita. Pravi balzam in okrepitev za naše izsušene duše. Odlomek na začetku se konča z obljubo, da bo Gospod Bog potolažil hčer sionsko in vse njene razvaline. Kar vključuje tudi nas.

*»Iz puščave bo naredil raj,
iz pustinje Gospodov vrt.*

*V njej bodo doma radost in veselje,
hvalnica in glas pesmi.«*

(v. 3)

Naš Bog je vreden, da mu damo hvalo, slavo, čast in dvignemo glas pesmi. To naj v nas ponovno rodi:

- radost odrešenja,
- veselje, da pripadamo Bogu, in navsezadnje
- hvaležnost, da smo sodelavci v njegovem načrtu odrešenja za našo deželo.

Boštjan Šurla

Vstani, nova generacija

»Nato je Józue spregovoril ljudstvu: 'Posvetite se, kajti jutri bo GOSPOD delal velika znamenja sredi med vami.'« (Joz 3,5)

Jozuetovo knjigo štejemo med zgodovinske knjige, judovski svetopisemski kanon pa jo uvršča med t. i. »zgodnje preroke«. Jozuetova knjiga je tudi neke vrste nujno dopolnilo k dogodkom, ki so povezani z izhodom Izraelcev iz Egipta ter hkrati »kronika« njihovega prihoda v obljubljeni deželo. Obljubljeni dežela je Božji dar; ta dar zahteva zvestobo Bogu in sodelovanje vsega ljudstva. Osvojitev dežele je Božje delo. Ime Jozue pa pomeni »Gospod rešuje«.

Jozue je bil Mojzesov pomočnik. Bil je tudi eden izmed tistih, ki jih je Mojzes poslal ogledat obljubljeni deželo

Kanaan. Izmed vseh oglednikov sta bila samo Jozue in Kaleb drugega duha. Ogledane dežele nista očrnili, ampak sta jo videla lépo in tudi ljudstvo sta spodbujala, naj pojdejo in jo zavzamejo. Jozue je najprej pozval ljudstvo v posvetitev, ker je Gospod obljubil, da bo delal velika znamenja. Si želimo, da bi Bog obiskal s silnim delovanjem tudi naša mesta in vasi? Da bi bilo daleč naokoli znano, da je tudi v Sloveniji prisoten živi Bog? Kajti prišel bo dan, ko bo Gospod storil silna in mogočna dela. Ali bom takrat poleg, pa je odvisno od vsakega posebej, tudi od mene.

Mojzes je po Gospodovem navodilu določil za svojega naslednika Jozueta: »Vzemi si Nunovega sina Józqueta, moža, v katerem je duh ...« (4 Mz 27,18) Bog tudi danes išče može in žene, v katerih je Božji duh, da temu svetu ponesejo evangelij, radostno novico o odrešenju. Tudi mi moramo duhovno osvajati deželo, toda ne s svojo močjo, temveč čakajoč na Božja navodila. Zato dovolimo Svetemu

Duhu, da nas posveti, kajti posvetitev ni naše delo, temveč je delo Svetega Duha. Božji narod Izrael je moral ob vstopu v obljubljeni deželo to deželo osvajati mesto za mestom. Tudi mesto Jeriho je bilo potrebno zavzeti. Poglejmo, kako so se na to pripravili. Na koncu 5. Mojzesove knjige beremo: »Nunov sin Józue pa je bil napolnjen z duhom modrosti, kajti Mojzes je položil roke nanj. In Izraelovi sinovi so ga poslušali in delali, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.« (5 Mz 34,9) Naglašam zadnji del, ki pravi, da so ga poslušali in delali, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu. Ali mi kot novozavezni Izrael poslušamo in delamo, kakor Gospod zapove Božjim služabnikom? Ali jih vsakodnevno prinašamo v molitvi in se za njih zahvaljujemo ter jih blagoslovljamo? Jozue je po Mojzesovi smrti dobil navodilo, naj vstanejo in gredo čez Jordan: »Zdaj vstani, pojdi čez ta Jordan, ti in vse to ljudstvo, v deželo, ki vam jo dajem, o Izraelovi sinovi.« (Joz 1,2b) Dobil pa je tudi čudovito obljubo in to od samega Boga: »Ne bom te pozabil, ne bom

te zapustil. Bodi krepak in odločen.« (Joz 1,5b) Kristusova Cerkev, pogum, kajti ista Božja obljuba velja tudi za nas. Kot Cerkev bodimo odločni, načelni, ne bojmo in ne plašimo se. Ne dovolimo duhovnemu sovražniku, da bi nas ustrahoval, ampak se zavedajmo, da je z nami Gospod nad vojskami, kjerkoli hodimo, ko nam preti nevarnost.

Jozue je po Božji obljubi in spodbudi začel s pripravami za prehod čez Jordan. »Vi, vsi hrabri bojovníki, pa pojditte oboroženi na drugo stran pred svojimi brati in jim pomagajte ...« (Joz 1,14b) Hoja za Gospodom in služenje Bogu ni igra in ni »blagoslovi me klub«. Krščanstvo je borba, kajti kakor si Jezus prizadeva reševati duše, tako tudi hudič skuša, da bi človeka pridobil na svojo stran. Zato moramo biti kot Jezusovi učenci vsakodnevno na duhovnem bojišču tega sveta oboroženi s celotno Božjo bojno opremo. Seznan te opreme si lahko preberemo v Pismu Efežanom, 6. poglavje. Oboroženi moramo biti tudi zato, da

drug drugemu pomagamo, se podpiramo in pri tem pazimo tudi nase.

Poglejmo, kaj so Jozuetu bojevniki odgovorili: »Vse, kar si nam naročil, bomo storili, in kamor koli nas pošlješ, pojdemo. Kakor smo v vsem poslušali Mojzesa, bomo poslušali tudi tebe, samo da bo s teboj Gospod, tvoj Bog...« (Joz 1,16b-17) Obljubili so mu poslušnost in zvestobo. Jozue se je učil od Mojzesa. Ker je bil sam v vlogi oglednika obljubljenе dežele, je sedaj tudi sam poslal oglednika v mesto Jeriho. Jeriho je bilo mesto, ki je bilo obzidano z obzidjem. To obzidje je bilo vidno, imelo je vrata. Sestavni del tega obzidja so bili kamni, pesek,

opeke, vezivo ... Obzidje okoli Slovenije ni vidno, ga pa čutimo in je zelo močno. Velikokrat nas zaboli, ko se v to obzidje hote ali pa nehote zaletimo. Material tega obzidja ni kamen, pesek, opeka, kar se lahko uniči s pripravami in stroji, z bagri in drobilci. Material tega obzidja je vraževernost, čarovništvo, samomorilnost, sovraštvo, nestrpnost, večinsko mnenje, nespravljivost, mrtva verska tradicija in še bi lahko naštevali. Lahko smo kot ta dva oglednika, in samo ogledujemo, ampak enkrat bo potrebno tudi poročati. Oglednika sta poročala Jozuetu, kar sta videla, mi pa bomo morali enkrat dati odgovor Bogu, ali smo našo deželo samo ogledovali ali

pa delamo tudi na tem, da to duhovno obzidje v Božji moči tudi pade.

Oglednika sta prispela v Jeriho. »Ta dva sta odšla ter dospela v hišo vlačuge po imenu Rahába in tam prenočila.« (Joz 2,1b) Ali veste, da sta bila ta dva oglednika mlada? Kako to vemo? Zapisano je: »Mlada oglednika sta šla in pripeljala Rahábo, njenega očeta, njeno mater, njene brate in vse, kar je bilo njenega.« (Joz 6,23) Zaustavimo se tu za nekaj trenutkov. Sprašujem se, ali res ni bilo v vsej Jerihi enega moralnega, poročenega para, moža in žene, ali ostarelega starčka ali starke, pri katerem bi lahko mlada oglednika prenočila in s tem zmanjšala tveganje in pomisleke ter

obsodbe glede nemoralnih početij? Iskren bom z vami; ta dva oglednika sta me pohujšala. Mlada oglednika iz vrst Božjega naroda gresta prenočit k vlačugi. Bog, tukaj nekaj ne štima, se ne ujema in ni v redu. To, da je Jozue poslal ta dva oglednika pomeni, da sta mu bila zelo blizu in jima je zaupal. Dvomim, da bi Jozue poslal izmed vsega naroda nekoga, ki ga je le navidezno poznal. Mislim, da je verjetno poslal njiju kot dva izmed svojih tesnih sodelavcev. Skušajmo stvar aktualizirati. Predstavljajmo si, da bi pastor novomeške cerkve poslal dva mladeniča, ki jima zaupa in ki mu pomagata, ogledat Dolenjske Toplice. Ko bi ta dva prišla v ta kraj in bi vsi

kazali na javno grešnico, vlačugo, bi šla ta dva mladeniča prenočit k njej. Ali bi mi kot Cerkev verjeli njuni zgodbi, ko bi poročala? Ali bi ju obsojali in se nad njima zgražali ter ju morda celo izključili iz občestva Cerkve, ker sta prenočila pri nemoralni ženski? Njuno pričevanje za nas verjetno ne bi imelo dovolj »svetih dokazov«. Pa še to: Rahaba se je celo zlagala kralju v Jerihi, da ne ve, kje sta oglednika, ne od kod sta, čeprav ju je ona skrila na podstrešju. Pomislili bi, da lažniva vlačuga ne more biti del Božjega načrta.

Cenjani bralci, vemo, da Bog greha ne tolerira. Mislim pa, da je to zapisano v Božji Besedi nam v poduk, da Bog izbira in vključuje v svoj plan tiste, ki jih mi ne bi. Kot pravi: »Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta noro, da bi osramotil modre. Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno. Bog si je izbral tisto, kar je na svetu neplemenito po rodu in zaničevano, tisto, kar ni bivajoče, da bi onesposobil

bivajoče, da se pred Bogom ne bi ponašalo nobeno meso. Iz njega pa ste vi v Kristusu Jezusu, ki je za nas postal modrost od Boga, pravičnost, posvečenje in odkupitev, da bi se – kakor je pisano – tisti, ki se ponaša, ponašal v Gospodu.«

Sam Jezus je rekel, da bodo šle prešuštnice pred farizeji v Božje kraljestvo. Zakaj? Ker v Svetem pismu nimamo primera, ko bi se farizeji kesali in se spreobračali, prešuštnice pa. Iz tega primera vidimo, da je bila Rahaba, pa čeprav vlačuga, tista, ki je priznala nemoč prebivalcev Jerihe, ki so se zanašali na njihovo obzidje in na njihove bogove. Ona je tista, ki je rekla: »Resnično, GOSPOD, vaš Bog, je Bog zgoraj v nebesih in spodaj na zemlji.« (Joz 2,11b) Iz prebranega vidimo, da Bogu ne moremo ukazovati ali mu narekovati, koga naj izbere in koga ne, koga mi vidimo za primernega in koga ne, kajti Bog je večji od naših idej, prepričanj, predsodkov in mišljenj. Kogar on izbere, ga tudi uporabi, pa čeprav grešnico. To pa zato,

da nam pokaže in razodene svojo milost, ljubezen in usmiljenje do vseh ljudi. Končno, Rahábo najdemo tudi v zapisu Jezusovega rodovnika (Mt 1,5), saj je rodila Boaza, iz čigar rodovine je prišel slavni kralj David, Jezusov prednik, iz njegovega rodu pa je bil rojen Jezus. Rahába kot takšna je s tem vključena celo v načrt odrešenja, kar potrjuje, da je Jezus kot Odrešenik celega sveta zares prijatelj grešnikov. Celó Judje se niso sramovali njenega imena zapisati v rodovnik. Kako čudovita je Božja milost!

Nato sta se mlada oglednika vrnila in Jozuetu sporočila tole: »GOSPOD je zares dal vso deželó v naše roke in tudi vsi prebivalci v deželi trepetajo pred nami.« (Joz 2,24) Božja Cerkev, bodimo povezani z Duhom edinosti in ne odnehajmo, čeprav je čas težak. Naj zaradi moči slavljenja in pesmi odrešenih Jezusovih otrok in zaradi moči Jezusovega imena v naših mestih in v naši deželi zatrepetajo duhovi teme in se zavedajo svojega poraza. Naj bodo vsi duhovi, ki stojijo za ljud-

mi in jih mučijo, vodijo, ustrahujejo in manipulirajo, premagani. Naj naša dežela pripada Kristusu, ne pa duhovnemu sovražniku.

Ves čas prehoda v obljubljeni deželo je moral Božji narod nositi skrinjo zaveze, v kateri sta bili tabli z desetiimi Božjimi zapovedmi. Pred Jozue-
tom je bil le še prehod čez Jordan in prišli bi na obronke Jerihe, ki jo je bilo potrebno zavzeti. Jozue se je zavedal, da so glede prehoda čez Jordan odvisni od Božje pomoči. Zato je ljudstvo pozval v posvetitev in iskanje Božjega obličja. »Posvetite se, kajti jutri bo GOSPOD delal velika znamenja sredi med vami.« (Joz 3,5) Potrebno se je bilo pripraviti. To velja tudi za nas danes. Ko so nosači skrinje zaveze stopili v vodo, so se vode razdelile in Božji narod je šel po suhem čez Jordan. To se je zgodilo, ker so se vsi držali vrstnega reda, ki ga je določil Bog. Jozue jim je podajal navodila, ljudstvo pa je bilo poslušno in aktivno. Zaman bi se odprl tudi Jordan, če ne bi hoteli iti čez, če bi bili brezvoljni in

nezainteresirani za osvojitve dežele. To, da so šli po suhem čez Jordan, se je zgodilo zato, ker je Bog rekel Jozuetu, kar beremo v vrstici: »Naj spoznajo, da bom s teboj, kakor sem bil z Mojzesom.« (Joz 3,7b) Kaj je naredil Jozue, ko je zaslišal glas Gospoda Boga? Pozval je narod, naj prisluhne besedam Gospoda Boga. Rekel jim je: »Pridite bliže.« (Joz 7,9) Božja Cerkev, ni dovolj samo od daleč opazovati in poslušati, kajti iz prebranega vidimo, kako pomembno je prihajati bliže v skupnost tudi takrat, ko Božji služabnik dobi besedo od Boga in jo posreduje narodu. Zato prihajajmo skupaj, kolikor je v naši moči. Gospod je storil mogočno delo svojemu ljudstvu zato, ker je bilo ljudstvo enotno. Tudi ko so zavzemali Jeriho, so se natančno držali navodil, ki jih je Jozue dobival od Boga. Zaradi te poslušnosti in enotnosti se je obzidje sesulo in ljudstvo je stopilo v mesto, vsak na svojem kraju. Naročeno jim je bilo, naj pokončajo vse, razen vlačuge Rahábe, ki je skrila oglednika. Skupaj z njenimi svojci, za katere je prosila, so

jih pustili pri življenju. Vidi se, da je imela Rahába ne glede na to, kakšna je bila, bolečino za izgubljenimi: očetom, mamo, brati, sestrami. Kaj pa mi? Ali imamo bolečino za izgubljenimi svojci, prijatelji, sodelavci, sosedi in našimi sodržavljani? Ona je za njih posredovala in bila uslišana. Kako velik privilegij imamo, da lahko pred živim, suverenim Bogom posredujemo za izgubljene. Tudi mi bodimo poslušni Božjim služabnikom, kakor so bili Izraelci Jozuetu. Zakaj pa je imel Jozue takšen uspeh? Zato, ker je imel okrog sebe ekipo poslušnih in enotnih ljudi, ne pa kakor ubogi Mojzes, ki niti ni mogel priti v obljubljeni deželo, ker so ljudje razdražili njegovega duha, da je zgrešil.

Radi prihajajmo v skupnost Cerkve, bližajmo se Bogu, bodimo v edinosti in poslušni Božjim služabnikom, učimo se in posvetimo se, da nas bo lahko Bog uporabil v njegovo slavo. »Naj vsa ljudstva na zemlji spoznajo GOSPODOVO roko, kako močna je.« (Joz 4,24)

Avtor neznan

O molitvi oče naš

Ko moliš Gospodovo molitev očenaš, pazi kako moliš:

Ne reci »OČE«, če vsak se vsak dan ne obnašaš kot sin.

Ne reci »NAŠ«, če živiš izoliran v svoji sebičnosti.

Ne reci »KI SI V NEBESIH«, če misliš samo na zemeljske stvari.

Ne reci »ZGODI SE TVOJA VOLJA, KAKOR V NEBESIH TAKO
NA ZEMLJI«, če je ne sprejemaš, ko je boleča.

Ne reci »DAJ NAM DANES NAŠ VSAKDANJI KRUH«, če nisi
hvaležen in ne skrbiš za lačne in te, ki so v potrebi.

Ne reci »IN NE VPELJI NAS V SKUŠNJAVO«, če imaš namen
ostati v grehu in naprej grešiti.

Ne reci »REŠI NAS HUDEGA«, če se ne boriš proti zlu.

Ne reci »AMEN«, če nisi molitve očenaš molil zares.

dr. Daniel Brkič

Ubita smrt

»Ko človek umre, ali bo oživel?« (Job 14, 14a)

Neko noč leta 1991, v času zalivske vojne, je neka mati v Kansasu (ZDA) dobila telegram iz Pentagona, da je njen sin padel na minskem polju v puščavi v Kuvajtu. To je bil velik šok za celo družino. Tri dni kasneje pa je dobila telefonski klic. Glas na drugi strani ji je rekel: »Hi, mom! I'm alive!« Najprej mati ni mogla verjeti, ampak to je bil res glas njenega 21-letnega sina, za katerim je zadnje tri dni obupno žalovala. Kasneje se je ugotovilo, da je šlo za napako. Iz Pentagona so se opravičili, družina pa je ostala preplavljena z veseljem in s hvaležnostjo. Kristjani poznamo takšne prijetne občutke veselja vsakič, ko se zave-mo, da Jezus ni mrtev, ampak da živi.

»Ko človek umre, ali bo oživel?« To se je spraševal največji judovski filo-

zof vseh časov, svetopisemski Job. Ste se že kdaj dotaknili mrtve osebe? Ste že kdaj doživeli hladen, lepljiv in voščen občutek smrti? Smrt je grozljiva in ni čudno, da jo Sveto pismo imenuje človekov zadnji sovražnik. (1 Kor 15,26) Ni človeka, ki se je ne bi bal in pred njo trepetal. Toda apostol Pavel, akademik in vrhunski teolog, je zapisal: »Odrešenik Kristus Jezus je uničil (katargeo, ubil, razveljavil) smrt in razsvetlil življenje ...« (2 Tim 1,9-10) Pisec je pri glagolu »katargeo« uporabil aorist, glagolsko obliko, ki izraža dovršeno dejanje. To pomeni, da se kristjanom več ni treba bati smrti, ker je smrt ubita, čeprav kristjani nismo osvobojeni od telesne smrti. Velika noč sporoča, da je Kristus »onemogočil tistega, ki je imel smrtonosno oblast, to je hudiča, in odrešil tiste, ki jih je strah pred smrtjo vse življenje vklepal v sužnost ...« (Heb 2,14-15) Je sploh možno smrt ubiti? Filozofi so rekli: »Memento mori!« (Ne pozabi, da moraš umreti!) Umrljivost je namreč neozdravljiva bolezen. Ljudje lahko samo sanjamo o nesmrtno-

sti kot v kaki znanstveni fantastiki. Družba Crionics Society iz Kalifornije ponuja ljudem, ki imajo veliko denarja, da ponovno vstanejo od mrtvih. Podružnico imajo tudi v Veliki Britaniji v Eastbournu. Trupla zamrznejo in hranijo pri temperaturi minus 196 stopinj Celzija. Upajo, da bo nekoč znanost toliko napredovala, da jih bodo v prihodnosti odmrznili. Znani dr. Raymond Martinot, profesor medicine, je tudi dal v upanju v vnovično obuditev zamrzniti svojo pokojno ženo Moniquo. Celotna znanost išče formulo življenja, posebno s pomočjo genetskega inženiringa in kloniranja. Toda smrt se nam reži v obraz, medtem ko ustvarjamo hibridnega človeka. Kajti vse, kar je živo, mora umreti. »Poglejte rože; samo plastične rože nikoli ne umrejo!« (A. de Mello) Kaj pa mi? »Mi živimo in umremo – Kristus je umrl in živi!« (John Stott) Slej ko prej bomo vsi, ki smo zdaj tukaj, umrli.

Zakaj torej umremo? Sveto pismo pravi: »Kakor je torej po enem človeku prišel na svet greh in po grehu

smrt, je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili ...« (Rim 5,12) Najprej je bil Adam, potem greh, šele potem smrt. Vsak dan umre na svetu v eni uri po dokaj točnem izračunu okoli 5500 ljudi. Današnja celotna industrija in ekonomija, dobiček in zaslužek, je zgrajen v pričakovanju naše smrti. Tudi življenjsko zavarovanje. Plačati morate denar, a namesto da bi sprejeli zavarovalnino, morate umreti. Smešno, kajne? Pa pogrebna služba, kozmetična industrija, lepotna kirurgija, preprodaja organov, zdravstvo ... Vsa ekonomija temelji na veliki teološki resnici, ker v bistvu »kraljuje smrt«. Ko bom umrl, bo mrliški oglednik izpolnil mrliški list. Na njem bo napisan vzrok smrti, neka diagnoza ali pač nekaj. Bolje, da ne vem, kaj. Ampak v resnici bi morali napisati to, kar pravi Bog, da je vzrok smrti. Odgovor pa je vedno isti, za vse ljudi, bogate in revne, zdrave in bolne, in to je greh. Ne pa bolezen, rak, srčni infarkt, možganska kap ali pa nesreča, samomor, starost ... Samo en resnično resnični vzrok smrti

obstaja – greh. Človeštvo se bori proti temu vzroku na vse načine, a brez uspeha. Zato vem, da ne bo nikoli zdravila zoper smrt. Lahko bomo živeli dlje, a bomo vedno smrtni. Apostol Pavel pravi, da je samo Kristus smrt uničil, da je smrt ubil in ji vzel moč. Ko je Kristus vstal od mrtvih, je to javno dokazal in pokazal. Zlomil je moč greha, s tem pa tudi smrti. Zato se Pavel norčuje smrti: »Kje je tvoje želo, smrt?

Smrt je použita v zmagi. Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?» (1 Kor 15,55) Zaradi Kristusove zmage je uničen človekov zadnji sovražnik, smrt (1 Kor 15,26). Vsak pa, ki veruje v Kristusa, vekomaj ne bo umrl, četudi umre. (Jn 11,26) Kajti živeti je zame Kristus, umreti pa je dobiček. (Flp 1,21) Smrti lahko človek uide samo na en način. Ta način ne bo prišel iz znanstvenih laboratorijev,

ne iz veselja ne iz kake religije, ampak je v Jezusu Kristusu. Samo velika noč odgovarja na najbolj eksistencialna vprašanja: Je Jezus umrl? Da. Je bil mrtev? Da. Je bil pokopan? Da. So žalovali za njim? Da. Je naše upanje v velikem petku? Ne. Je pa dobra in vesela novica, ki prihaja na prvo veliko noč s pokopališča v nedeljo zjutraj: »Grob je bil prazen!«

Naj ta čudež osvetlim s preprostim primerom. Leta 1877 je Thomas Edison izumil fonograf, napravo za snemanje zvoka. Kasneje so njegov izum razvili še naprej. Glas osebe in barva glasu se zapiše in ohrani. Potem se to lahko emitira kjerkoli, kadarkoli, kolikor koli, tudi potem, ko je oseba že mrtva. Lahko se jo sliši, kot da je živa, kot da govori v sosednji sobi. Če človek lahko to stori, kako ne bi mogel Bog Stvarnik? To je bilo 137 let nazaj, danes pa lahko s pomočjo sodobne tehnike v nekaj sekundah pošljete sliko in glas v živo po vsem svetu. Štiri tisoč let nazaj se je o istem spraševal filozof Job: »Ko človek umre, ali bo oživel?« O tem so razmišljali tudi fara-

oni in zato gradili piramide. Od kar je človeštvo, se sprašujemo o tem. Je sploh možno v kaj takšnega verjeti? Znanost je dokazala, da se na vsakih sedem do osem let vse celice v našem telesu v celoti obnovijo in stare povsem izginejo. Imamo pa jih več kot 100 milijard. Če ste stari kakih 50 let, živite že v svoji sedmi verziji, inčiči lastnega telesa. Še vedno imate isto brazgotino kot takrat, ko ste bili otrok, ampak v vas je nova vsebina, čeprav živite v istem telesu. To je dokaz, da smo bili vsi ustvarjeni za večnost, saj se stalno obnavljamo. Tudi strah pred smrtjo je dokaz, da smo bili programirani za večnost. Sicer bi nam bila smrt nekaj normalnega, ne bi se je bali in se o tem spraševali. Špinača in kokoš se o tem ne sprašujejo. Tudi vaš temperament ostane isti, čeprav že v tolikokrat prenovljenem organizmu. Če je možno, da se na tem minljivem svetu deset- in večkrat obnovimo v novo življenje, ko se človeške celice preobrazajo, kako ne bi bilo možno to nadaljevati stokrat, tisočkrat, milijonkrat in neštetokrat? Po logiki matema-

tike torej – večno. Podobno kot se obnavljajo in dopolnjujejo računalniške verzije. Zato apostolska veroizpoved Cerkve pravi: »Verujem v vstajenje telesa ...« Neverniki mora imeti torej več vere, da ne verjame v vstajenje, kot verniki. V resnici pa itak velja, da če ne bi bilo Boga, ne bi bilo niti ateistov.

Včasih me kdo vpraša, ali se bomo dolgočasili in se večnega življenja naveličali? Morda smo se naveličali jesti za velikonočne praznike ali pa študirati, iti v službo, vzgajati otroke, zidati in graditi, ampak ali smo se že kdaj naveličali biti zdravi? Veste, nebesa so stanje duha, kar je več kot samo lokacija, kraj. Nebesa so odrešen, svoboden svet. Nebesa so Bog sam. Nebesa niso naveličanost in zdolgočasnost. Biti zdrav nas nikoli ne dolgočasi. Zdravja se kar ne naveličamo. Tako se tudi v nebesih nikoli ne bomo naveličali Boga – ljubezni.

Pojdimo še na grob stare grofice, ki velja za turistično atrakcijo. Na pokopališču nedaleč od postaje King's

Cross v Londonu raste orjaško in mogočno drevo iz samega groba znane Lady Anne Grimston. Gospa ni verjela v življenje po smrti. Ko je pred smrtjo ležala v svoji graščini na postelji, izdelani iz dragih kovin in biserov, je izzivala Boga, mu kljubovala in se norčevala rekoč: »Tako kot ni možno, da bi iz mojega mrtvega trupla zraslo drevo, ni možno, da bi bilo moje mrtvo telo obujeno v kakršno koli življenje!« Bila je pokopana v grobnico, izdelano iz močnega, čvrstega marmorja in granita, okovano in obdano z železnimi vezmi in okovi. Leta kasneje so se kamnite plošče skoraj neopazno pomaknile in v špranjico je veter nanašal prst, kamor je padlo tudi drobno seme. In njega je začelo rasti stebelce, ki ga sprva ni nihče opazil. Tako je na zapuščeni grobnici stebelce sčasoma preraslo v drevo. Moč njegovih korenin je premaknila masivne kamnite plošče. Ogromno deblo je zvililo kovinske vezi in iz groba slavne gospe ateistke raste eno največjih dreves v Angliji. Je to slučaj, da raste drevo

ravno iz njenega groba? Morda pa je Vsemogočni Bog sprejel njen izziv in kljubovanje, ko se je ošabna bogatašinja na smrtni postelji posmehovala Stvarniku življenja in smrti? Če ima življenjski sok drevesa takšno moč, da dvigne kamnite plošče, okovane z železom, kako ne bi imela moč Beseda vstalega Gospoda, ki pravi: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre!« (Jn 11,25) Je še kdo, ki se temu posmehuje in izziva Boga in ga vabi na dvojboj? Lahko se zgodi, da nobene partije na svetu ne zgubiš, vendar igro z Bogom boš zagotovo zgubil. Zato je modri Einstein izjavil, da se z Bogom ne spleča kockati, ker on vedno igro dobi.

Zapahe grobov bo Bog odprl ob glasu poslednje trobente. »Oprti na Gospodovo besedo vam rečemo tole: Kajti sam Gospod bo ob povelju, ob nadangelskem glasu in ob Božji trobenti stopil z neba. Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu. Potem pa bomo mi, ki živimo in bomo ostali,

skupaj z njimi odneseni na oblakih v zrak, naproti Gospodu: tako bomo zmeraj z Gospodom. S temi besedami se torej tolažite med seboj.« (1 Tes 4,15-18) Takrat bo Gospod Bog rekel moji pokojni mami, ki je zaspala v Gospodu: »O, Adela, draga moja in zvesta služabnica! Dobro jutro, si se naspala? Si dovolj dolgo počivala? Od vedno si si to želela. Zdaj pa, Božji otrok, hitro vstani v poveličanem telesu, kajti jaz sem vstajenje in življenje ...« In tako en za drugim. Od vsepovsod, od severa in juga, vzhoda in zahoda. In tako bomo vedno z Gospodom, vsi skupaj; tisti, ki so že zaspali v Kristusu, in tisti, ki bodo takrat še živeči.

Ali spadaš v to povorko življenja tudi ti? Čim prej stopi na Božjo stran, v deželo živih. »Ko človek umre, ali bo oživel?« Da, kajti Bog sam kot Stvarnik življenja nam je na to vprašanje odgovoril na prvo veliko noč s praznim grobom. To je dobra in vesela novica, ki na prvo veliko noč v nedeljo zjutraj prihaja s pokopališča.

Gregor Gorišek

Gledališče in krščanstvo

8. februarja smo se pri najstniškem srečanju pogovarjali o povezavah med kulturo in krščanstvom. Glede na to, da smo jih našli kar nekaj, si je vsak izbral eno, ki jo je bilo treba potem predstaviti. Izbral sem si gledališče in predstavil komični nastop Gregorja Čušina, Evangelij po Čušinu.

Komik, ki je vernik, želi na hudomušen način predstaviti Sveto pismo. Morda v nekaterih primerih izpade nekoliko posmehljivo, vendar se vse izenači ob nekoliko resnejših delih, ki pa jih povprečen gledalec težko prepozna in doume kot povabilo v Cerkev oziroma krščanstvo. Čušin želi s humorjem privabiti vernike v Cerkev, torej na nekoliko drugačen, morda zanimivejši način. Problem je le v tem, da se ljudje pri monodramskih komičnih nastopih pripravijo na smeh ter se le poredko pripravijo na bolj globoka sporočila. Nasploh pa

želja Čušina, da prikaže kristjane kot vesele in zabavne ljudi, dobro uspeva, kar je še dodaten pokazatelj, da se lahko Sveto pismo in krščanstvo povežeta tudi z gledališčem.

Nasploh mislim, da bi bilo dobro, če bi se več kristjanov odločalo za podobne nastope, morda tudi gledališke predstave (in tudi filme), ki bi gledalca morda že vnaprej bolje pripravili k razmišljanju o veri in samem smislu obstoja.

Pripravil sem še kratko igro, vzeto iz vsakdanjega življenja, kot primer povezave gledališča in krščanstva. Njen naslov je **Idealna evangelizacija:**

(sobota dopoldan)

A: O, zdravo!

B: Bok! Prideš v nedeljo na igrišče?

Bomo en fuzbal odigral.

A: Pa ne. Grem v cerkev.

B: Pa reč staršem, da jutri ne greš.

A: Sej grem zaradi sebe, ne zaradi njih.

B: Ja, seveda. Ko da ne moreš enkrat manjkati. Pa kaj ti to sploh korist?

A: Ali te daje zavist?

B: Ne, samo zanima me, zakaj ti je tako dobr? Zaradi družbe? Ali kaj?

Prideš vsaj danes zvečer na igrišče?

A: Ja, pač mi je tam zelo všeč. Ne, ne pridem na igrišče, grem na najstniški.

B: Kaj je pa to?

A: Podobno kot verouk, samo nekako bolj prilagojeno najstnikom, bolj sodobno, po domače razloženo, če ti že tako rečem. Boga povezujemo z vsakdanjim življenjem in navadami.

B: Pa zakaj sploh ti hodiš tja?

A: Malo zato, ker se družim z ljudmi, ki so podobnih mišljenj, večinoma pa zato, ker mi Bog predstavlja osebno izkušnjo in pomoč, ko sem v stiski.

B: Ah, seveda. Larifari, vsi tako pravijo.

A: Ja, če ne verjameš, pridi na najstniški v cerkev in se prepričaj sam.

B: A zdaj bom pa še tja šel?

A: Ja. Da vidiš in se prepričaš. Boš

videl, da ti ne lažem.

(po najstniškem)

A: No, kako je bilo?

B: Nisem si mislil, da bo tako dobro.

Pa je vedno tako dobr al je običajno slabše? Pa še to... Ti ljudje, k so bili danes – nisem vedel, da vas je toliko.

A: Ja, kot vidiš nas je. Nekateri so še manjkali. In, boš še kdaj prišel?

B: Mogoče pa bom. Daj mi ti povej še kaj o tem Jezusu?

A: Ja, ne vem, kaj bi ti še rekel. Mislim, lahko bi ti še veliko govoril, ampak ne vem, če bi me poslušal. Sam sem sicer mnenja, da je najbolje, da stvar sam izkusiš.

B: Pa vendar, povej še kaj?

A: Jahhh, na primer, ko sem v težavah, ga prosim za pomoč, ali pa kadar rabim vodstvo za življenje, ga prosim, da mi pomaga pri pomembnih odločitvah, ga častim, molim. V bistvu, če imaš Jezusa, se nasploh počutiš bolje, zapolnjen, zadoščen.

B: In kako to zadoščenje izgleda?

Kako sploh kaj od tega izgleda?

A: Pridi v cerkev in boš videl.

B: Mogoče pa bom. Kdaj pa je?

A: Jutri, v nedeljo, ob 10. uri zjutraj.

Se dobiva na ulici, da greva skupaj?

B: Okej, potlej praviš, jutri ob 10-ih?

Se slišva še kej al pa prid na Facebook.

A: OK, kul. Grem zdaj.

B: K, ajde.

Katja Erbida

Sestram!

Kaj imajo skupnega flavta,
violina in viola?
Seveda, to je glasbena šola!
Ja, res je, ampak to ni vse,
nekaj skupnega je še?
Kaj le, kaj le?

To so naša dekleta!
Erika, Jerca in Ana,
trojica, vsem dobro poznana.

Draga trojica,
od vas gre vsak dan izredna novica!
Jezus + človek, to je kul stvar,
čeprav danes skoraj nikomur ni mar.

Zato ste na svetu ve luči,
ki pravite: »Ej, vsi!
Jezus je ta prava stvar,
sploh, ko te življenje udar!
Ampak, pazi, ne samo takrat –
on, on te ima ves čas rad!«

Zapomnimo si to, sestre:
»Rade se imejmo in nikomur se ne
dejmo!«

Peter Golob
Bratom!

Bratje, le vkup,
 prešerno in brez muk
 združimo moči,
 podajmo si dlani,
 ter naredimo plan
 vésti vdan.

Naš boj je kulturni boj,
 naša taktika je: »Takoj!«,
 naša metoda je: »Zapoj!«,
 naše načelo je: »Za blagor tvoj!«

Naša zmaga je umetnost,
 orožje je naša vernost,
 nemogoče je naš nasprotnik,
 poznamo le glagolski čas prihodnjik.

Bratje, kulturno in prešerno,
 stvarno in spontano,
 mirno in korajžno,
 prenašamo sovraštva gajžlo.

Ker ljubimo Boga in domovino
 in ker sočloveka spoštujemo kot sebe,
 se v upanju na novo vino
 borimo proti zlu in mraku teme.

Le vkup spokorno, bratje,
 kmalu bomo svatje,
 ko kulture srčne naše dan
 postal bo Kristus naš vladar!

VČASIH ČLOVEK PO RAZGOVORU Z NEKATERIMI LJUDMI ZAČUTI POTREBO, DA RAJE PRIJATELJSKO POBOŽA KAMEN, SE RAJE NASMEHNE DREVESU IN RAJE Z GLOBOKIM SPOŠTOVANJEM SNAME KLOBUK PRED OSLOM.

(AVTOR NEZNAN)

.....

PRIČAKOVATI, DA BODO LJUDJE POŠTENI IN SPODOBNI DO TEBE SAMO ZATO, KER SI TI POŠTEN IN SPODOBEN DO NJIH, JE ISTO KOT PRIČAKOVATI, DA TE LEV NE BO POJEDEL SAMO ZATO, KER TI NE JEŠ LEVOV.

(AVTOR NEZNAN)

.....

ČE NEKOGA LJUBIŠ ZARADI LEPOTE, TO NI LJUBEZEN.

TO JE ŽELJA.

ČE NEKOGA LJUBIŠ ZARADI PRIVLAČNOSTI, TO NI LJUBEZEN.

TO JE POŽELENJE.

ČE NEKOGA LJUBIŠ ZARADI INTELIGENCE, TO NI LJUBEZEN.

TO JE OBČUDOVANJE.

ČE NEKOGA LJUBIŠ ZARADI BOGASTVA, TO NI LJUBEZEN.

TO JE INTERES.

ČE PA NEKOGA LJUBIŠ, A NE VEŠ ZAKAJ, EJ, TO JE LJUBEZEN.

(AVTOR NEZNAN)

ZBRALA: ROZIKA LAH

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

VAM PA, KI SE BOJITE
MOJEGA IMENA, VZIDE
SONCE PRAVIČNOSTI.

SVETO PISMO, MALAHIJA 3,20

